

Sygn. akt VIII U 2023/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy F. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań F. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 11 maja 2018 r. **nr** (...)

5 lipca 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołania.

(-) Sędzia Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 2023/18

UZASADNIENIE

Pismem z 11 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. poinformował ubezpieczonego F. S. o braku możliwości przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wobec nieprzedłożenia dowodów wskazanych w tym piśmie.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od ww. pisma, domagając się przeliczenia świadczenia. W uzasadnieniu podniósł, że potraktował pismo z 11 maja 2018 r. jako decyzję, albowiem rozstrzygało o jego prawach. Podniósł, że do wniosku o przeliczenie świadczenia dołączył szereg nowych dowodów, w których ujawniono wysokość jego zarobków w spornym okresie.

Decyzją z 5 lipca 2018 r. (...) Oddział w Z. ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, wskazując, że ubezpieczony w dalszym ciągu nie przedłożył dowodów wskazanych w piśmie z 11 maja 2018 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1970 – 1979.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony F. S. urodził się (...)

Decyzją z 5 grudnia 1994 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 16 września 1994 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 5 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1984 r. do grudnia 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 318,28% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 12 kwietnia 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Do wniosku załączył angaż z 24 stycznia 1978 r., informacje Zarządu (...) oraz paski zarobkowe.

Organ rentowy zaskarżonymi decyzjami z 11 maja 2018 r. i z 5 lipca 2018 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia z uwagi na brak nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia.

Obliczony ostatnio – w prawomocnej decyzji odmownej z 7 listopada 2016 r. – przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 212,60%.

Ubezpieczony w okresie od 29 lipca 1969 r. do 28 lutego 1995 r. był zatrudniony w KWK (...) w K. na stanowiskach ślusarza pod ziemią (od 29 lipca 1969 r. do 31 marca 1970 r.) oraz ślusarza pod ziemią (od 1 kwietnia 1970 r. do 28 lutego 1995 r.). Ubezpieczony pracował w oddziale maszynowym ślusarzy M. (...) pod ziemią. W latach 1969-1980 pracował w systemie trzymianowym i przynajmniej 2 niedziele w miesiącu.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 2 kwietnia 2019 r. (k.37-53) oraz opinii uzupełniającej z 10 września 2019 r. (k.74-75) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii podstawowej biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1969 – 1980 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych, a także – począwszy od 1967 r. – na podstawie pasków zarobkowych przedłożonych przez ubezpieczonego na rozprawie 4 grudnia 2018 r. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie trzymianowym, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1976-1995. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 240,64%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), pasków wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1975-1979 oraz informacji o rocznej nagrodzie z zakładowego funduszu nagród, opinię biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 2 kwietnia 2019 r. (k.37-53) oraz opinię uzupełniającą z 10

września 2019 r. (k.74-75), zeznania świadków J. M. (nagranie z rozprawy z 4 grudnia 2018 r. m. 7.42 i n. k.33) i J. P. (nagranie z rozprawy z 4 grudnia 2018 r. m. 14.49 i n. k.33).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinie biegłego J. C., które zostały sporządzone w sposób miarodajny, a konkluzje w nich zawarte są konkretne i przekonujące.

Organ rentowy co do zasady nie kwestionował opinii biegłego. Podnosił jedynie, że brak jest podstaw do wyliczania wynagrodzenia za sporny okres z uwzględnieniem dodatków za II i III zmianę oraz za pracę w 2 niedziele w miesiącu, wobec braku dokumentacji potwierdzającej takie dodatki.

Pełnomocnik odwołującego w piśmie z 14 października 2019 r. wniósł zastrzeżenia do opinii uzupełniającej, stanowiące w istocie podtrzymanie zastrzeżeń do opinii podstawowej, wskazując, że biegły niesłusznie nie uwzględnił znajdującego się w aktach osobowych zaświadczenia pracy w celu ustalenia górniczej emerytury z 20 października 1994 r., zawierającego ilość dniówek, od których odprowadzono składki na ubezpieczenia społeczne. Wobec powyższego, wnosił o dopuszczenie kolejnej opinii uzupełniającej uwzględniającej dane z ww. zaświadczenia.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń i wniosków strony odwołującej, albowiem w jego ocenie słusznie wskazał w opinii uzupełniającej z 10 września 2019 r. biegły J. C., że w sytuacji kiedy niedostępne są informacje o ilości faktycznie przepracowanych dni pracy w dniach roboczych, w niedziele i w nadgodzinach, czyli brak jest ewidencji czasu pracy, ilość podanych w zaświadczeniu pracy dniówek nie może być przydatna do wyliczenia wynagrodzenia jako podstawy wymiaru do emerytury.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego nie zasługują na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 16 września 1994 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 5 lat, tj. od stycznia 1984 r. do grudnia 1988 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 318,28% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżonymi decyzjami (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie argumentując, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego

przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno – rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezpornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1976-1995, wynosi 240,64%.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1969-1980 osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1969 – 1980 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych, a także – począwszy od 1967 r. – na podstawie pasków zarobkowych przedłożonych przez ubezpieczonego na rozprawie 4 grudnia 2018 r. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w opinii ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie trzymianowym, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

W ocenie Sądu biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wynagrodzeń odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1976-1995, wyniósł 240,64%.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołania.

(-)sędzia Jolanta Łanowy - Klimek